

Arrest

nr. 184 714 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 17 december 2012 dienen de ouders van de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

Op 26 juni 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de ouders van de verzoekende partij. Op 13 juli 2013 tekenen haar ouders beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten van 27 september 2013 met nummers 110 839, 110 840 en 110 841 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan alle betrokkenen.

Op 2 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Op 16 juli 2013 dient de verzoekende partij samen met haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van haar gezondheidstoestand.

Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 16 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Op 29 november 2013 wordt beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 3 februari 2016 met nummer 161 252 vernietigt de Raad de beslissing van 8 oktober 2013.

Op 27 april 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 27 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Op 1 juli 2015 tekent de verzoekende partij mee beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 3 februari 2016 met nummer 161 251 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13^{sexies}). Op 1 juli 2015 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 18 februari 2016 met nummer 162 306 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten en bij arrest van 18 februari 2016 met nummer 162 307 vernietigt de Raad het inreisverbod.

Op 18 december 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 10 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 16 juli 2013 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een beroep tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad ingediend. Bij arrest van 30 maart 2017 met nummer 184 697 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 6 juni 2016 weigert de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging te nemen. Bij arrest van 9 november 2016 met nummer 177 484 verwerpt de Raad het beroep.

Op 22 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : O. [...]

voornaam : H. [...]

geboortedatum : 11.12.1990

geboorteplaats : N. [...]

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 6 juni 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 9 juli 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 - 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“1. Door verzoeker en zijn gezin werd een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door verzoeker werd gewezen op zijn precaire toestand (zie het administratief dossier).

Vanaf jonge leeftijd lijdt H. O. aan de ziekte van Still, een juveniele chronische artritis.

Deze ziekte heeft geleid tot een vertraging van de groei, syndroom van Cushing en osteoporose, met veelvuldige fractures tot gevolg (indeukingsfracturen ten opzichte van de wervelzuil en traumatische letsels ten opzichte van meerdere ribben rechts mutiple hoogteverminderingen van vooral de wervelcorpora, destructie van de heupgewrichten en een oude fractuur ten opzichte van de distale rechter femur).

Naast de diagnose (juveniele chronische artritis en hypereosinofilie) doen er zich verschillende nevendiaagnosen voor: osteoporose, Cushing syndroom, arteriële hypertensie, groeiretardatie, lenssclerose, jeukklachten, vitamine D-insufficiëntie, normocytaire anemie, foliumzuurdeficiëntie, metabool syndroom en leversteatose (zie het medisch verslag van 30 oktober 2014 van dokters Van Offel en Vanderstukken).

H. O. is ten gevolge van deze ziekte niet in staat zichzelf te behelpen en is hierdoor rolstoelafhankelijk.

De behandelingsmogelijkheden in Rusland zijn uitgeput, waardoor enkel een behandeling in Europa nog soelaas biedt.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Bovendien verhindert artikel 3 EVRM de verwijdering van een vreemdeling van het grondgebied indien dit een onmenselijke behandeling zou uitmaken.

3. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, gelet op de hogere rechtsnormen;
 - En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met de termijn van nul dagen.
- (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

4. In de bestreden beslissing is geen enkele overweging noch een motief te vinden dat handelt over de gezondheidstoestand van H [...].

De situatie van H. [...] is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de aanvraag van 27.04.2015 op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet en de vele bijgebrachte medische verslagen. Hierover werd geen (definitieve) beslissing genomen door de gemachtigde.

De verwerende partij diende met de gezondheidstoestand van H. rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel, hetgeen zij heeft nagelaten (artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing is in strijd met deze bepalingen.

5. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij bovendien niet in staat te begrijpen op welke manier met de gezondheidstoestand van H. werd rekening gehouden. De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor eveneens artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing staan de juridische grondslagen van het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Tevens wordt er gesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2013 en dat daarom de termijn van de bestreden beslissing wordt bepaald op 15 dagen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder met het hoger belang van het kind en de haar gezondheidstoestand. Met deze grieven betwist de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* dus een onderzoek van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (*cf.* Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.).

De verzoekende partij wijst op het hoger belang van het kind. In deze context is het van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”* (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) nader te bekijken.

Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geboren is in 1990 en dus op het moment van het nemen van de bestreden beslissing meerderjarig was. De verzoekende partij kan dus geenszins dienstig verwijzen naar het hoger belang van het kind, dat betrekking heeft op kinderen jonger dan achttien jaar.

Verder betoogt de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met haar de gezondheidstoestand. Met haar kritiek gaat de verzoekende partij er echter aan voorbij dat haar gezondheidstoestand al meerdere malen beoordeeld is geweest. Zo is de gezondheidstoestand beoordeeld geweest in de beslissingen van 18 mei 2015 en 10 mei 2016. De verzoekende partij heeft samen met haar familie beroep aangetekend tegen deze beslissingen en bij arresten van 3 februari 2016 en 30 maart 2017 met nummers 161 251 en 184 697 verwerpt de Raad beide beroepen tot schorsing en nietigverklaring. De beslissingen van 18 mei 2015 en 10 mei 2016 zijn bijgevolg definitief geworden. De meest recente beoordeling van de gezondheidstoestand dateert van minder dan twee maanden voor de huidige bestreden beslissing. In de beslissing van 10 mei 2016 wordt gesteld dat de verzoekende partij kan reizen en dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. De verzoekende partij kan dus niet stellen dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand en de beoordeling ervan, nu blijkt dat – medisch gezien – een terugkeer naar Rusland geen problemen met zich meebrengt. De verzoekende partij laat na om in haar verzoekschrift aan te tonen met welke andere medische elementen de verwerende partij rekening had moeten houden en waarom de meest recente beoordeling van de gezondheidstoestand onvoldoende is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Los van de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken op welke andere wijze de verzoekende partij artikel 5 van de Terugkeerrechtlijn geschonden acht, dient de Raad er op te wijzen

dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. Lenaerts en P. Van Nuffel, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan invoeren.

2.1.2.2. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Gelet op het feit dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM enkel heeft gekoppeld aan de gezondheidstoestand en uit het voorgaande blijkt dat deze beoordeeld is geweest en dat er geen problemen worden voorzien bij een terugkeer naar Rusland, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM geenszins aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 - 3 van de wet van 29 juli 1991.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede en derde middel als volgt:

“1. De verzoekende partij merkt op dat op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, gelet op de hogere rechtsnormen;
 - En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met de termijn van nul dagen.
- (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas om zijn privé-, gezins- en familieleven te staven.

Verzoeker en zijn gezin zijn sinds december 2012 aangekomen in België nadat zij Rusland zijn ontvlucht. Sindsdien verblijven zij in België. Zij keerden niet meer terug naar hun land van herkomst, temeer omdat de noodzakelijke medische behandelingen voor H. niet beschikbaar is in Rusland. Verzoeker en zijn gezin worden bijgestaan door hun familie (van de tweede en derde graad) dewelke in België woonachtig is.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoeker in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de discretionaire bevoegdheid en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor de verzoekende partij (supra).

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt hoogstens enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat (dat verzoeker namelijk geen geldig visum zou bezitten). Daarentegen kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

5. Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

En:

“1. Ondergeschikt, brengt de verzoekende partij een derde middel voor indien zou worden geoordeeld dat de bestreden beslissing geen schending zou inhouden van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en verzoekster moet worden geacht alle bepalende motieven van de belangenafweging te kennen op basis van de bestreden beslissing.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Deze bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, zijn er namelijk op gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

2. Vooreerst moet worden nagegaan of er in casu sprake is van een privé- en gezinsleven, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op bovenvermelde rechtsbescherming.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas om zijn privé-, gezins- en familieleven te staven.

Verzoeker en zijn gezin zijn sinds december 2012 aangekomen in België nadat zij Rusland zijn ontvlucht. Sindsdien verblijven zij in België. Zij keerden niet meer terug naar hun land van herkomst, temeer omdat de noodzakelijke medische behandelingen voor H. niet beschikbaar is in Rusland. Verzoeker en zijn gezin worden bijgestaan door hun familie (van de tweede en derde graad) dewelke in België woonachtig is.

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoeker in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

3. *Er dient sprake te zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen de openbare orde en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens anderzijds, en van een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang.*

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets).

4. *De bevoegde overheid beperkt zich in de bestreden beslissing kennelijk tot de vaststelling dat verzoeker geen geldig visum heeft.*

Hieruit volgt dat kennelijk enkel het algemeen belang wordt overwogen.

Gezien deze vastgestelde eenzijdigheid is er van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en dringt een schending van artikel 8 van het EVRM zich op. In deze zaak blijkt immers enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische Staat te zijn uitgevoerd.

De onderzoeksplicht werd door de verwerende partij niet nageleefd.

In die zin dient ook een schending te worden aangenomen van bovenvermelde wetsbepalingen (zie de hoofding van het middel).

5. *Bovendien blijkt dat de bestreden beslissing geen gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het gezins-, privé- en familielevens van verzoeker.*

Aan de privébelangen dient een doorslaggevend gewicht te worden toegekend.

Verzoeker verwijst hiervoor naar haar gezins- en privélevens, zoals uiteengezet in het feitenrelaas.

Verzoeker en zijn gezin zijn sinds december 2012 aangekomen in België nadat zij Rusland zijn ontvlucht. Sindsdien verblijven zij in België. Zij keerden niet meer terug naar hun land van herkomst, temeer omdat de noodzakelijke medische behandelingen voor H. [...] niet beschikbaar is in Rusland. Verzoeker en zijn gezin worden bijgestaan door hun familie (van de tweede en derde graad) dewelke in België woonachtig is.

Uit deze vaststellingen blijkt dat, zelfs indien een onderzoek zou zijn uitgevoerd, quod non, geen correcte en concrete billijke afweging werd gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Nochtans dienen deze privébelangen als doorslaggevend te worden beschouwd.

De inmenging in het privé-, gezins- en familielevens van verzoeker door het opleggen van een verplichting het land te verlaten is hierom niet gerechtvaardigd.

In die zin dient ook een schending te worden aangenomen van bovenvermelde wetsbepalingen (zie de hoofding van het middel)."

2.2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven

op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat er in de bestreden beslissing geen afdoende motivering te vinden is omtrent artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel wordt weerspiegeld in artikel 7 van het Handvest, dat eveneens handelt over de eerbiediging van het gezins- en het familieleven.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij niet afdoende rekening gehouden heeft met haar gezins- en/of privéleven, dient de Raad in eerste instantie na te gaan of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst *in casu* naar haar gezinsleven met haar ouders. De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat haar ouders op dezelfde dag eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat haar gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing nu haar gezin niet van elkaar gescheiden wordt. Het feit dat zij en haar gezin al sinds 2012 in België verblijven, doet geen afbreuk aan het feit dat het gezin door de bestreden beslissing niet van elkaar gescheiden wordt. De verzoekende partij verwijst verder nog naar haar gezondheidstoestand. De Raad wijst op de bespreking van het vorig middel waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, gelet op de beslissing van 10 mei 2016, waar wordt gesteld dat de verzoekende partij toegang heeft tot een beschikbare en adequate behandeling in Rusland. Waar de verzoekende partij nog wijst op de familie in tweede en derde graad die zij nog zou hebben in België, wijst de Raad er op dat er geen stavingsstuk kan gevonden worden waaruit het bestaan van deze familieleden blijkt, laat staan een begin van bewijs waaruit een zulke sterke en aanhankelijke band bestaat tussen de verzoekende partij en haar familie, waardoor de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, wijst de Raad er op dat evenwel niet wordt aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). De verzoekende partij toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was of diende te zijn van deze (bondig verwoorde) elementen van een privéleven. Zij geeft niet *in concreto* weer waarom haar privéleven als beschermenswaardig beschouwd dient te worden en op welke manier de bestreden beslissing haar privéleven dan ook schendt.

Gelet op voorgaande bespreking maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest *juncto* de formele motiveringsplicht niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat de materiële motiveringsplicht betreft wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet op een andere wijze uiteenzet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijke onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

2.2.3.1. De verzoekende partij voert opnieuw de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst naar de bespreking van dit artikel onder punt 2.1.2.1. van dit arrest waaruit blijkt dat er rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en dat er geenszins rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, nu de verzoekende partij meerderjarig is. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat artikel 8 van het EVRM inzake het gezinsleven niet geschonden is. De verzoekende partij kan zich dan ook niet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beroepen om te stellen dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.4. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3.5. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 47 van het Handvest in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 47 van het Handvest. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet

worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS